

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.63/2026/14.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2026. június 17. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

ítéletet:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2025. szeptember 3. napján kihirdetett 22.B.118/2025/20. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

vádlott vádlott terhére megállapított testi sértés büntettének kísérletét emberölés büntette kísérletének [Btk. 160. § (1) bekezdés] *minősíti*.

A vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült 555.998,- (ötszázötvenötezer-kilencszázkilencvennyolc) forint bünygyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az általa 2025. szeptember 4. napjától 2026. június 17. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

A vádlott személyes adataiból a tartózkodási helyre történő utalást mellőzi.

Megállapítja, hogy a vádlott érvényes személyazonosító okmánnyal nem rendelkezik; tényleges tartózkodási helye a BV Intézet.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 2024. január 24. napjától őrizetben, majd 2024. január 26. napjától letartóztatásban lévő vádlott vádlott bűnösségét testi sértés büntetvények kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] és kényszerítés hatósági eljárásban büntetvényben [Btk. 278. § (1) bekezdés, (2) bekezdés 1. fordulat] állapította meg. Ezért a vádlottat mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2024. január 24. napjától 2025. szeptember 3. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. A Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalánál B1000015397697 KBR azonosítójú csavarhúzó lefoglalását megszüntette és kiadni rendelte sértett1 részére, a B1000015398214 KBR azonosítójú kabát lefoglalását megszüntette és kiadni rendelte sértett2 részére. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 519.561,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést, a vádlott azzal, hogy „egy kevés kitöltöttel azt mondta volna, hogy jól van, de be kell igazolni, hogy miért van bent, ezért kéri az enyhítést”, míg védője elsődlegesen a vádlott felmentése, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

[3] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.161/2025/20. számú átiratában a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést nem tartotta alaposnak. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdésében foglaltak alapján teljeskörűen bírálja felül. Észrevételezte, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a fellebbezési jog bejelentésekor nem a Be. 551. § (2) és (3) bekezdésében meghatározott sorrendben nyilatkoztatta a vádlottat és a védőjét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat helytállóan értékelte, melynek alapján megalapozott tényállást állapított meg és az indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megalapozott tényállásból a vádlott bűnösségére okszerűen következtetett és cselekményeit is a törvénynek megfelelően minősítette. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság többnyire hiánytalanul rögzítette a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket, azt azzal indítványozta kiegészíteni, hogy további súlyosító körülményként szükséges értékelni, hogy a vádlott a cselekményét közeli hozzátartozója sérelmére követte el.

[4] Összességében a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[5] A bejelentés fellebbezések adatainak.

[6] A fellebbezések irányára tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt, teljeskörűen bírálta felül.

[7] A felülbírálat során az ítéltábla vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, a bűncselekmények minősítését, a büntetés kiszabására irányuló rendelkezéseket, a jogi indokolást, valamint a járulékos kérdéseket.

[8] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően, eljárási szabálysértés nélkül folytatta le. Olyan relatív eljárási szabályt sem sértett, amely érdemben befolyásolta volna az ítélet meghozatalát.

[9] Az elsőfokú bíróság túlnyomó részt megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva – figyelemmel a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjában írtakra – az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a következők szerint helyesbített, illetőleg egészített ki:

[10] A vádra utalás tekintetében helyesbítette az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [1] bekezdését azzal, hogy az ügyészség a vádlottal szemben helyesen büntetőügyben kényszerítés a hatósági eljárásban büntettének elkövetése miatt emelt vádat.

[11] Az elsőfokú ítélet [4] bekezdésében írt Mezőtúri Járásbíróság ítéletével kiszabott szabadságvesztésből a vádlottat helyesen 2021. május 22. napján bocsátották feltételes szabadságra, büntetését 2022. január 1. napján kell kitöltöttnek tekinteni.

[12] Mellőzte az [5] bekezdésben írt ítélettel kiszabott szabadságvesztés végrehajtására vonatkozó adatokat, tekintettel arra, hogy ezen alapítélettel kiszabott szabadságvesztés büntetés összbüntetésbe foglalásra került.

[13] Mellőzte az ítéletábra a [7] bekezdésben írt ítélettel összefüggésben, hogy az azzal kiszabott szabadságvesztésből a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, ugyanis ilyen rendelkezést az ítélet nem tartalmazott.

[14] A Mezőtúri Járásbíróság 10. Bpk.38/2021/5. számú összbüntetési ítéletével megállapított szabadságvesztésből a vádlott 2022. december 11. napján került feltételes szabadságra, büntetését 2023. október 30. napján kell kitöltöttnek tekinteni.

[15] Kiegészítette az ítéletábra az elsőfokú ítélet [14] bekezdésében rögzítetteket akként, hogy a vádlott napközben több alkalommal is azt mondogatta, hogy a két sértett takarodjon az ingatlanból, hagyják el a házat, mert az az övé és éjszaka el fogja vágni a torkukat.

[16] Kiegészítette továbbá a [16] bekezdésben írtakat azzal, hogy a csavarhúzó fém része hegyben végződő, lapos fejű volt.

[17] A vádlott sértett2 sértettet legalább három alkalommal szúrta meg az oldalánál.

[18] Kiegészítette továbbá az I. tényállási pontban írtakat azzal, hogy sértett1 sértett az őt ért fenyegetés miatt magánindítványt nem terjesztett elő.

[19] Egyebekben a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, ily módon az a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

[20] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és egyben lehetséges körben lefolytatta, amelynek során mindazon bizonyítékokat beszerezte, amelyek a vádlott büntetőjogi felelősségének eldöntése szempontjából lényegesek voltak. A bizonyítékokat kellő alaposítással, körültekintően megvizsgálta és részletesen az iratok tartalmával egyezően adott számot arról, hogy mely bizonyítékokra figyelemmel vette el a vádlott büntetőjogi felelősségét tagadó védekezését.

[21] A vádlott önmagának is többször ellentmondó vallomásaival szemben rendelkezésre állt sértett2 és sértett1 sértett vallomása, amelyek egymással egybehangzóak és következetesek voltak. A két sértett vallomását az eljárás során beszerzett egyéb bizonyítékok is kétséget kizáróan alátámasztották.

[22] Az elsőfokú bíróság ezen bizonyítékokat vetette össze, amelynek alapján a vádlott tagadó vallomását okszerű, logikus és iratszerű mérlegelést követően vetette el, ily módon az általa megállapított tényállás megalapozott.

[23] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése

alapján állapítja meg. A Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[24] Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban törvényes lehetőség nincs, ezért a vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[25] Az ítéltábla kiegészítette az elsőfokú ítélet indokolásának [30] bekezdését azzal, hogy sértett² sértett akként nyilatkozott, hogy a vádlott teljes erőből, lendületből vágott a csavarhúzóval, amely kizárólag azért nem érte el a nyakát, mert a támadás elől elrántotta a fejét.

[26] Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, ugyanakkor az általa elkövetett bűncselekményeket csak részben minősítette a törvénynek megfelelően.

[27] Következetes a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének a megállapítására akkor van mód, ha az elkövetés módjából, a véghezvitel körülményeiből, a célba vett testrész helyéből és az elkövetésnél szerepet játszó egyéb körülményekből egyértelműen és aggálytalanul az állapítható meg, hogy az elkövető az élet kioltására irányuló szándék nélkül, testi sértésre irányuló határozott szándékkal intézett a sértett testi épsége, vagy egészsége ellen támadást.

[28] Nem vitásan a csavarhúzó, mint elkövetési eszköz, nem tipikus az életellenes bűncselekmények körében. Ugyanakkor a rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy a csavarhúzó hegyben végződő, lapos fejű volt, fém része 7,5 cm hosszú, amellyel a vádlott a sértett nyakát, illetőleg oldalát támadta szűrő mozdulattal. A hétköznapi élettapasztalat szerint is tudott tény, hogy ezen támadott felületek tipikusan olyanok, ahol az alapvető életfunkciók ellátásához szükséges szervek – nyaki verőerek, belső hasi szervek – helyezkednek el az emberi testben. A sértettet a vádlotti támadás következtében egy szúrás a nyakán, legalább – a sértetti vallomásokból megállapíthatóan - három pedig az oldalán érte, ahol a fentiekben hivatkozott életfontosságú szervek vannak. A vádlott mind a támadást megelőzően, mind pedig a támadás során közölte a sértettel, hogy meg akarja ölni. Ahogy a vádlott a csavarhúzót a kezébe vette, rögtön támadott és már az első szúrást a sértett nyakára irányította. Mindezt az ítéleti tényállás megállapítása szerint is teljes erőből, lendületből vitte véghez. Mindezen tényekből az elsőfokú bíróság tévesen vont következtetést arra, hogy a vádlott a cselekményét testi sértési szándékkal követte el.

[29] A jelen irányadó tényállás alapján az elkövetési körülmények, a célba vett testtájék, az elkövetés eszköze, illetőleg az erőbehatások száma és ereje alkalmas az emberölés büntetének megállapítására, ugyanis az eredmény a vádlotton kívül álló ok miatt - a sértett elhárító magatartása, valamint vastag ruházata folytán - maradt el.

[30] A kiegészítő orvosszakértői vélemény is megállapította, hogy a sérült testtájéokra, az alkalmazott eszközre figyelemmel a csavarhúzó alkalmas az élet kioltásával együtt járó sérülés okozására.

[31] A fentiek alapján az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének megállapítására nem volt törvényes alap, a vádlott a terhére rótt cselekményt nem testi sértés okozására, hanem a sértett megölésére irányuló – egyenes - szándékkal követte el.

[32] Mindezek alapján az ítéltábla a vádlott terhére megállapított testi sértés büntetének kísérletét emberölés büntette kísérletének [Btk. 160. § (1) bekezdés] minősítette.

[33] Kiegészítette az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [66] bekezdését azzal, hogy a Kúria Bfv.I.1300/2023/7. számú eseti döntésében rögzített bírói gyakorlat alapján a kényszerítés hatósági eljárásban bűncselekmény hatósági eljárást feltételez. Ilyen eljárás megindulása, folyamatban léte nélkül a kényszerítés célja mint a hatósági eljárás akadályozása, befolyásolása nem értelmezhető. Ez alól csak az jelent kivételt, ha az eljárás megindítására jogosult személy a bűncselekmény passzív alanya, például a feljelentő. Ezen bírói gyakorlat is azt erősíti, hogy a vádlott azzal a magatartásával, hogy sértett1 sértett kezéből a telefont kiütötte, annak érdekében, hogy a sértett a rendőrséget az őket ért támadásról ne tudja értesíteni, megvalósította az elsőfokú bíróság ítéletében írt kényszerítés hatósági eljárásban büntetést.

[34] A büntetés kiszabása során értékelhető tényeket az ítéltábla kiegészítette és helyesbítette akként, hogy további enyhítő körülményként vette figyelembe a bűncselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlást, azt, hogy a vádlott hosszú ideje alatt áll büntetőeljárás és kényszerintézkedés hatálya alatt, valamint, hogy az élet elleni cselekménye kísérleti szakban rekedt. Súlyosító körülményként értékelte ugyanakkor, hogy az életellenes cselekményét a vádlott hozzátartozója sérelmére követte el, míg mellőzte a súlyosító körülmények köréből a különös visszaesői minőség megállapítását, ugyanis az emberölés büntette vonatkozásában a korábbi testi épség elleni bűncselekmény miatti elítélés ezen visszaesői minőséget nem alapozza meg.

[35] Az így kiegészített és helyesbített büntetés kiszabási körülmények és a bűncselekmény minősítésének megváltoztatása mellett, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés inkább enyhe mint súlyos, ezért az ítéltábla annak további enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget, ugyanakkor ügyészi fellebbezés hiányában annak súlyosítására sem kerülhetett sor.

[36] A büntetés kiszabása körében mellőzte továbbá az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete [77] bekezdésében rögzítetteket, tekintettel arra, hogy az ott kifejtettek az elsőfokú bíróság által megállapított bűncselekmény minősítési és büntetési tételkeret mellett is irrelevánsak voltak.

[37] Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság által a vádlott estében az enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazhatósága körében kifejtetteket, ugyanakkor az indokolása [89] bekezdéséből mellőzte a Btk. 37. § (1) bekezdés a) pontjára történő hivatkozást, ugyanis nem ezen jogszabályhely alapozza meg a börtön végrehajtási fokozatot, hanem a törvényszék által is hivatkozott Btk. 35. § (2) bekezdése.

[38] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható, ugyanakkor a bűncselekmény minősítésének megváltoztatása folytán ezen rendelkezés a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pontjának eb) alpontján alapult.

[39] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat terhelő, az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét megállapította, az helyesen 555.998,- forint volt, ezért a másodfokú bíróság ezen bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a vádlottat.

[40] Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései törvényesek voltak. Kiegészítette az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének [91] bekezdését azzal, hogy a közügyektől eltiltás kiszabása a Btk. 61. § (1) és 62. § (1) bekezdésén alapult.

[41] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hivatalból is felülbírálvá, azt a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben azt a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[42] Az ítéltábla beszámította a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet meghozatala óta előzetes fogvatartásban töltött időt is.

[43] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott személyes adatai körében szükségtelenül tüntette fel a tartózkodási helyét, ezért az mellőzte, továbbá megállapította, hogy a vádlott nem rendelkezik érvényes személyazonosító okmánnyal, illetőleg rögzítette a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja, Be. 184. § (2) bekezdés f) pontja és a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pontja értelmében a vádlott tényleges tartózkodási helyét, ugyanis abban elsőfokú ítélet meghozatala óta változás következett be.

[44] Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2026. június 17.

dr. Kiss Dániel s.k.
a tanács elnöke

dr. Gyuris Patrícia s.k.
előadó bíró

dr. Gaudi Tibor
bíró helyett
dr. Kiss Dániel s.k.
a tanács elnöke

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.63/2026/14. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 22.B.118/2025/20. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szeged, 2026. június 17.

dr. Kiss Dániel s.k.
a tanács elnöke